

Äänitteen nimi: Koulun ja kodin välinen yhteistyö.mp3

Äänitteen kesto: 00:15:24

[äänite alkaa]

[musiikkia 00:00:01]

Haastattelija 1 [00:00:04]: Tervetuloa kuulemaan hetkeksi ajatuksia koulun ja kodin välisestä yhteistyöstä. Mä oon Marjo Koskinen ja toimin opiskeluvalmentajana Ammattiopisto Livessä. Tästä aiheesta keskustelee kanssani Sari Turunen. Hänellä on kolme nuoruusikäistä lasta, joista yksi on jo valmistunut Ammattiopisto Livestä ja kaksi opiskelee parhaillaan Livessä.

[musiikkia 00:00:29]

Haastattelija 1 [00:00:33]: Sari, minkälaisia havaintoja sulla on koulumaailman yhteistyöstä vanhempien kanssa peruskoulun aikana verrattuna sitten peruskoulun jälkeisiin opintoihin?

Puhuja 1 [00:00:43]: Peruskoulun aikana se yhteistyö on tiivimpää mitä pienempi se oppilas on. Peruskouluaikaan sitten kun mennään sinne peruskoulun loppua kohti, niin aletaan odottamaan toki enemmän et se oppilas on yhä itsenäisempi ja se yhteistyö selkeesti vähenee. Sitten taas kun lähdetään ammattiopintoihin, niin laitoksesta riippuen joko sitä yhteistyötä ei oo juurikaan, tai sitten kun tässä Liven kohdalla, niin tää on ihan loistavaa tää yhteistyö. Tämmöistä se pitäis olla mun mielestä myös peruskoulun jälkeen ja vielä peruskoulussa koko aika. Kyllä se on tosi tärkeä tukea sitä lapsen ja nuoren opiskelua, oli se sitten missä tahansa. Että tässä Livessä meillä on mun mielestä toteutunut se tosi hyvin. Mulla ei oo mitään sellasta sanottavaa, että kaipaisin jotain enemmän.

Haastattelija 1 [00:01:49]: Kyllä, et sellainen että sä huoltajana jotenkin pysyt tietoisena siitä että miten se kouluarki sujuu ja miten sun nuoret pärjää ja miten ne opinnot etenee, niin sä siitä saat riittävästi tietoa.

Puhuja 1 [00:02:00]: Joo. Kyllä. Ja toki se nuori tekee itse niitä omia ratkaisuja, mutta se että kun mulla on se tieto, niin mä voin siinä taustalla sitten yrittää ohjata sitä sinne oikeisiin ratkaisuihin, että ei tulis ihan... Mentäis metsään.

Haastattelija 1 [00:02:25]: Niin. Sit jos mietitään sitä jatko-opintoihin hakeutumisen vaihetta, niin minkälaisia ajatuksia sulla on siinä vaiheessa ollut kun sun omat nuoret on hakeutunut peruskoulun päätyttyä jatko-opintoihin. Olisitko siinä vaiheessa toivonut oppilaitoksesta tai joltakulta tukea siihen muutos- tai nivelvaiheeseen?

Puhuja 1 [00:02:52]: Jokuhan olis voinut jo heti kertoa että hei, joo, te pääsette tänne - tervetuloa. Mutta niinhän tää asia ei toki mene, että onhan se jännittävää sekä sille nuorelle että minulle myös vanhempana. Ensimmäinen jännittävä momentti oli jo siellä peruskoulun puolella kun alko nää haut, että minne haetaan. Meillä nyt oli aika selvää että se on se Live, kun esikoinen on Lifestä valmistunut, niin seuraavatkin Liveen sitten lähtee. Ei oo mitään semmosta... Tää oli jotenkin silleen, et mä tiesin että mä en kuormitu vanhempana kun mun lapset on Livessä, et siellä on se tuki niin hyvä. Mutta peruskoulun puolella meinas jo hakemisvaiheessa mennä niin, että meidän juniorit ois niinkun vähän ite päättänyt että mihin mennään ja toinenhan ei ois sitten ollut menossa minnekään, tai sitten ois lähtenyt jonnekin mikä ei hänen kohdallaan hänelle sovi. Että niinkun semmosta, että kun nuori ajattelee että hei, mä nyt lähden vaikka leikkaamaan hiuksia, että lähdenpä opiskelemaan parturi-kampaajaks, mutta todellisuudessa sulla ei oo sosiaalisia vuorovaikutuksen taitoja, niin ethän sä tosta noin voi lähteä ihan minne vaan. Kyllä siinä tarvittiin sitten vähän niinkun pysäyttäjäksi meitä vanhempia, että stop, että kyllä meidän jotenkin nyt pitää päästä osallistumaan tähän mihin meidän kohdalla nuoret hakeutuu. Tosiaan Liveen sitten, että nuoret sai sit päättää ne että mitkä Liven yksiköt että mihin haetaan, et se järjestys, niin he sai silleen osallistua kuitenkin siinä mukana.

Haastattelija 1 [00:04:39]: Joo. Ja oliko sillä tavalla, että myös huoltajana sun piti siinä kohtaa pitää myös sitä näkökulmaa yllä, että sä tiesit että sun nuoret hyötyy siitä että he saa vaativaa, erityistä tukea siellä jatko-opinnoissa? Että ei voi ihan vapaasti vaan hakea mihin tahansa ammattikouluun, vaan että tarkeeta oli myös jotenkin se, että sitten tietää että on resursseja antaa sitä tukea enemmän siellä koululla.

Puhuja 1 [00:05:10]: Kyllä. Siihen nimenomaan vanhempia tarvittiin, tuomaan sitä näkökulmaa nivelvaiheessa esille. Että se oli hyvin tärkeä pointti. Ja sitten kun saatiin vihdoon ja viimein kuulla että teidät on hyväksytty oppilaaksi ja koulu alkaa silloin ja silloin... Se oli ilon päivä. Mä olin niin iloinen, että mä olisin voinut heti lähteä soittamaan oppilaitokseen että kiitos, kiitos, kiitos ja millon voidaan nähdä. Että se oli tosi iso juttu.

Haastattelija 1 [00:05:48]: Ja onhan se kieltämättä, se on pitkä aika, että jos miettii että siellä helmikuun loppupuolella on se yhteishaku ja sitten siinä on se kevät millon se asia on enemmän ja vähemmän mielen päällä ja puheissa. Alkukesästä sitten ehkä alkaa tulla jotain haastattelukutsuja, mut että sitten ihan vasta siellä kesäkuun loppupuolella varmistuu se että mihin on päässyt ja millon alkaa.

Puhuja 1 [00:06:11]: Kyllä. Se oli pitkä aika ja meillä oli etenkin vielä toisen kohdalla niin, et hän oli täysin varma että hän haluaa jäädä peruskouluun. Hän ei aio mennä mihinkään. Hän ei lähde mihinkään, hän ei puhu kenellekään. Mä olin aivan varma että hän lähtee ensimmäisenä koulupäivänä ovenkarmit kaulassa kouluun, että mä vähän niinkun hiljaa pukkaan vauhtia siitä ovelta ja taksi ottaa kopin, ensimmäisenä aamuna, mutta hän tuli ensimmäisen koulupäivän... Hän lähti hyvin, hän tuli kotiin ja hänellä oli aivan mahtava päivä. Ja toisena koulupäivänä hän sai ystävän, et hän oli... Hän on tänä päivänä oppilas joka ei halua olla pois koulusta ja hän haluaa olla aina kaikkien kans, puhuu kaikille. Hän on peruskoulussa ollut paljon hyvin hiljaa. Ensimmäiset kuus vuotta aika mutisti, niin tää on ollut tosi iso ja positiivinen muutos.

Haastattelija 1 [00:07:15]: Kyllä ja parhaimmillaan sitä saa seurata oppilaitoksessa sitä, että paitsi että pedagogisesti että ne opinnot etenee ja tapahtuu siinä kehitystä, mutta sitten myös kun he on nuoruusikäisiä, niin näkee myös että joillain se nuoruusiän kehitys lähtee ikään kuin ihan uuteen lentoon sitten, kun ei mee enää niin paljon energiaa ehkä semmoseen jännittämiseen tai ahdistukseen tai semmoseen et pitää sitä omaa olotilaansa jotenkin... Et siihen menee paljon voimavaroja. Et kun saa sen voimavaran käytettyä kaikkeen muuhun, niin sitten se näkyy siinä arjessa semmosina kivoina, ehkä vähän uusina asioina, että tulee uusia elementtejä siihen.

Puhuja 1 [00:08:04]: Kyllä, ehdottomasti. Ja kotona ei jatkuvasti tuu semmonen kuormittunut juniori koulusta kotiin, et tulee semmosella hyvällä fiiliksellä että on ollut kiva päivä. Että ei oo vaadittu, niinkun... Mä ymmärrän että peruskoulun puolellakin on sitä että täytyy ne tietyt jutut tehdä että pääsee sieltä peruskoulusta pois, mutta se kyllä kuormittaa näitä meidän erityisiä ihan eri tavalla sitten, että sitten se näkyy kyllä... Näkyy ja kuuluu kotonakin. Tai näkyi ja kuului - ei enää.

Haastattelija 1 [00:08:44]: Niin. Miten sä näät vanhemman roolin oppilaitosyhteistyössä, että keiden kanssa ja mitä olis tärkeitä toteutua?

Puhuja 1 [00:08:52]: Tähän mä en osaa nimetä ketään tiettyjä ihmisiä, et meillä on... No, tietysti opettajien kanssa ollaan pidetty paljon yhteyttä ja ohjaajien ja oon päässyt itsekin mukaan. Joskus koiran kanssa lähdettiin aamulenkille Mustikkamaalle ja siellä oli juniori ja luokkansa vastassa, että ollaan tehty tämmösiä treffejä. Ja täähän on sitä yhteistyötä parhaimmillaan, et vanhemmat on osallisina välillä joissain hetkissä ja tollaan. Mutta en mä nää että mä ketään tiettyä... Mä en osaa oikein nimetä ketään. Et mun mielestä se menee niin luonnollisesti ja musta on ihanaa, täällä on koulussa ainakin ollut kaikilla semmonen avoin vastaanotto. Ihan kun kaikki tuntis kaikki jo, vaikka ei ois ikinä nähnytään.

Haastattelija 1 [00:09:46]: Joo. Jos mietit ihan käytännössä, niin kenen kanssa sä nyt tällä hetkellä kun sulla opiskelee nuoret, niin kenen kanssa sä koulun puolella kommunikoit. Keneltä sä saat ikään kuin sen tiedon, että miten sun omilla nuorilla menee?

Puhuja 1 [00:10:05]: Opettajilta ja ohjaajilta ja nuorilta itseltään. Toisen käytäntönä on Whatsapp-yhteydenpito tai puhelut ja toiselta tulee sitten enemmän tekstiviestejä tai sähköpostia, tai lappuja kotiin. Et vähän vaihtelee se, mut kaikilla on kuitenkin, et meillä on joku yhteydenpitotapa, että mä oon koko ajan tietoinen että mitä tapahtuu. Et jos ei nuori itse muista kertoa, niin kyllä sit aina jotain kanavaa tulee kuitenkin se sama tieto, et mun ei tarvii lähteä nyhtämään sitä tietoa mistään. Se on mun mielestä tosi hyvä juttu.

Haastattelija 1 [00:10:48]: Kyllä. Kerro joku semmonen mieleenpainunut, ilahduttanut tai harmittanut asia tästä yhteistyöstä oppilaitoksen kanssa.

Puhuja 1 [00:11:00]: Mulla on monta ilahduttavaa hetkeä. Todella paljon. Mä voisin saada näistä romaanin vaikka, mutta... No, esimerkki on se, että mun esikoinen kun valmistu logistiikasta, työllistyi, niin opettaja soitti sit vielä valmistumisen jälkeen, jokin aika meni, niin varmisti että miten nuorella menee, onko nuori töissä tai työllistynyt ja miltä työ tuntuu ja näin poispäin. Mä oon tänä päivänäkin, tästä ei oo montaa hetkeä... Sanoisin äkkiseltään että pari kuukautta taaksepäin arviolta, niin tämän opettajan kanssa lähes kahden vuoden jälkeen juttelin. Juteltiin kuulumiset ja hän ei nyt sillon ollut oppilaitoksessa kun siellä käväsin, mutta oli edelleen semmonen ihana kuulla, että edelleen hän muisti ja mietti että mitä kuuluu.

Haastattelija 1 [00:12:07]: Niin, että sulle tuli semmonen olo että sun opiskelija on ollut sillä tavalla tärkeä ja erityinen, että hänen jatkopolusta oltiin myös kiinnostuneita että mihin hän on päässyt sitten opintojen jälkeen. Oli kiva kuulla, että on sitten työllistynyt ammatin saatuaan.

Puhuja 1 [00:12:28]: Kyllä. Joo, et semmonen justiin. Se on mulle ollut iso juttu, et vaikka mäkin... Mullekin äitinä oli tärkeä ja mä pidin huolta siitä että hän tulee työllistymään, ettei jää ihan tonne sohvan nurkkaan, niin kuitenkin positiivinen, ilahduttava yllätys oli kuinka koulunkin puolesta siitä pidetään huolta sitten. Ehkäistään sitä syrjäytymistä.

Haastattelija 1 [00:12:58]: Niinpä, kyllä. Sit jos ajatellaan että sulla olis taikasauva käytössä ja sitä saisit heilauttaa, niin tähän kodin ja koulun väliseen yhteistyöhön, niin et jos sillä

taikasauvalla jonkun asian pystyis muuttamaan, niin mihin sä käyttäisit sen taikasauvan heilautuksen. Tuleeko jotain mieleen sellasta?

Puhuja 1 [00:13:27]: Ihan ensin mä haluaisin jonkun ihanan yhteisen tapahtuman missä olis kaikki yhdessä. Kaikilla olis tosi kivaa ja kutsuttais sinne muitakin ihmisiä näkemään sitä yhteisöllisyyttä mikä tässä oppilaitoksessa, tässä Live-säätiössä on. Ja totta kai sitten mä tilaisin sen auringon, heilauttamalla sitä taikasauvaa, niin mä varmistaisin että meillä on hyvä sää.

Haastattelija 1 [00:13:57]: Joo. Eli kuuleeko oikein, et sä jotenkin haluaisit ehkä vaikka että joillakin toisilla vanhemmilla tai huoltajilla olis mahdollista tulla tutustumaan ja nähdä vähän, että minkälaista se opiskelu tai arki on erityisen tuen ammattioppilaitoksessa?

Puhuja 1 [00:14:21]: Kyllä ja sitä, että kuinka yhteistyöllä voidaan saada paljon hyvää aikaan, järjestämällä esimerkiksi tällainen tapahtuma mihin voi toiset sitten tulla tutustumaan ja näkemään ja kohtaamaan. Täällä on aivan ihana henkilökunta, ihania oppilaita ja semmonen. Sitä mä tekisin mun taikasauvalla.

Haastattelija 1 [00:14:47]: Toivotaan että tällanen on mahdollista ja saadaan tällasia yhteisöllisiä tapahtumia. Koronan jälkeen varmaan taas uudelleen herätään näihin että voidaan pitää vähän isompia kokoontumisia ja tehdä sillä saralla yhteistyötä myös.

Puhuja 1 [00:15:14]: Kyllä.

Haastattelija 1 [00:15:16]: Sari, paljon kiitoksia sulle näistä ajatuksista. Terveisiä sinne kotiin opiskelijoille ja mukavaa kevätlukukautta.

Puhuja 1 [00:15:19]: Kiitos.

[musiikkia 00:15:20]

[äänite päättyy]